

Disney

365 contes

*Una historia
per a cada dia*

Disney

365 contes

*Una història
per a cada dia*

Estrella Polar

© 2017 Disney Enterprises, Inc. and Pixar Animation Studios
Tots els drets reservats

101 Dàlmates està basada en el llibre *The Hundred and One Dalmatians* de Dodie Smith, publicat per Viking Press.

Toy Story © 2017 Disney/Pixar. Slinky®Dog ©Poof-Slinky, LLC.; Etch A Sketch® ©The Ohio Art Company; Mr. and Mrs. Potato Head® ©Hasbro, Inc.; Toodle Tots ® by Little Tikes ®; Playschool Portable Baby Monitor®© Hasbro, Inc.; Rockin Robot Mr. Mike® © Hasbro, Inc.

Els Aristogats està basada en el llibre de Thomas Rowe.

El terme «Omnidroide» es fa servir amb permís de Lucasfilm Ltd (*Els Increïbles*).

El ratolí superdetectiu està basada en la sèrie de llibres *Basil of Baker Street*, d'Eve Titus i Paul Galdone.

Els Rescatadors i *Els Rescatadors a Cangurlàndia* contenen personatges inspirats pels llibres de Margery Sharp *The Rescuers* i *Miss Bianca*, publicats per Little, Brown and Company. Copyright © 2017 Disney/Pixar.

Materials i personatges de les pel·lícules *Cars* i *Cars 2* copyright © 2017 Disney Enterprises, Inc./Pixar. Elements de Disney/Pixar © Disney/Pixar. No inclosos els vehicles propietat de tercers parts. Cadillac Coupe DeVille, Chevrolet Impala, H-1 Hummer, Pontiac GTO, Montecarlo, Corvette, El Dorado i Chevrolet són marques registrades de General Motors; Dodge, Hudson Hornet i Plymouth Superbird són marques registrades de Chrysler LLC; Jeep® i el disseny de la graella de Jeep® són marques registrades de Chrysler LLC; elements de Ferrari reproduïts amb llicència de Ferrari S.p.A. FERRARI, el cavall de Ferrari i tots els logotips associats són propietat de Ferrari S.p.A. El disseny dels cotxes Ferrari és propietat de Ferrari; Fiat, Alfa Romeo i Topolino són marques registrades de Fiat S.p.A.; Fairlane, Mercury i el Model T són marques registrades de Ford Motor Company; marques de Petty utilitzades amb permís de Petty Marketing LLC; Porsche és una marca registrada de Porsche; el disseny de la insígnia de rang de Sergent s'utilitza amb el consentiment de l'exèrcit dels Estats Units; les marques registrades, patents de disseny i copyrights de Volkswagen s'utilitzen amb l'aprovació de Volkswagen AG. Alguns escenaris estan inspirats pel Cadillac Ranch d'Ant Farm (Lord, Michels and Marquez) © 1974.

© d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62 s.l.u.,
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
Primera edició: setembre del 2017
ISBN: 978-84-9137-208-0
Dipòsit legal: B. 5.151-2017
Imprès a la Xina

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra ([www.91 702 19 70 / 93 272 04 47](http://www.917021970932720447)).
Tots els drets reservats.

Any nou

Era el primer dia de l'any, i el Pongo i la Perdita havien sortit a passeig amb les seves mascotes, en Roger i l'Anita. La boira del matí començava a marxar, i l'aire era clar i fred.

—Ai, Pongo —va sospirar la Perdita, feliç—. Ha estat un any meravellós: donem gràcies pels nostres quinze cadells!

—Sí, estimada, i pensa en tot el que ens espera aquest any —va contestar el Pongo.

—És increïble que anit es quedessin desperts fins a les dotze per rebre l'any nou —va exclamar la Perdita—. I encara estaven desperts quan hem marxat! Espero que no cansin gaire la nostra pobra i estimada Nanny.

—Sí, ahir a la nit vam fer molta gresca, a casa —va contestar el Pongo—. I el Lucky s'hauria quedat tota la nit veient la tele si l'haguéssim deixat.

—Penso que ja és hora de tornar a casa —va dir la Perdita—. Em fa por que la Cruel·la De Vil se'ls acosti mentre nosaltres som fora. No m'agrada gens com mira els nostres cadells.

—Sí, crec que tens raó —va dir el Pongo—. De totes maneres, estic segur que la Nanny els ha estat cuidant molt bé.

Amb una suau estrebada amb les corretges, el Pongo i la Perdita van fer saber a en Roger i l'Anita que ja podien tornar. Tots quatre caminaven cap a casa quan va començar a caure un plugim.

—Nanny! Cadells! Ja som a casa! —va cridar en Roger, mentre ell i l'Anita es treien les botes plenes de fang i el Pongo i la Perdita es netejaven les potes a l'estora de l'entrada. Però ningú no va contestar.

—Pongo! —va cridar la Perdita, que començava a esperar-se—. No hi són!

El Pongo va córrer escales amunt i va buscar-los per totes les habitacions, una a una. La Perdita va comprovar que no fossin a la cuina. En Roger i l'Anita es van mirar l'un a l'altre preocupats, però van intentar no perdre la calma.

El Pongo va tornar de pressa a la sala d'estar per retrobar-se amb la Perdita, que estava a punt de plorar.

—Ai, Pongo! —va cridar—. On poden haver...?

—Silenci, estimada —va dir el Pongo parant atenció amb les orelles ben dretes.

Tots dos gossos es van quedar quietos i callats. Aleshores ho van sentir: un petit ronc que provenia del sofà. Allà, entre tots els coixins, com en un niu, els cadells dormien plàcidament!

—He trobat la Nanny! —va dir en Roger—. S'havia adormit a la seva butaca!

La Perdita comptava atrafegada els cadells.

—...12, 13, 14... Ai, Pongo! En falta un!

El Pongo va entrar corrents a la cambra del costat.

—Aquí, estimada! És el Lucky, és clar. Està mirant la celebració d'any nou a la tele!

Un cos per a totes les ocasions

Amb el cel ple de núvols petits i amb una brisa càlida i meravellosa, els cotxes de Radiador Springs gaudien d'un dia esplèndid. Tots... menys la Sally.

—Hola, Sally! Per què fas aquesta cara tan llarga? —va preguntar la Flo.

—És que avui no és el meu dia —es va plànyer la Sally—. Aquesta nit tinc una cita amb en Llamp i vull posar-me alguna cosa especial! Però no trobo res que m'agradi —va explicar—. No hi ha cap accessori nou ni res de bonic que pugui dur.

—Has mirat a la botiga d'utensilis d'en Sergent? —va preguntar la Flo.

La Sally va fer que sí amb el cap, trista.

—Sí, però no hi he trobat res!

Les amigues van topar amb en Ramon de camí.

—La Sally es vol posar maca per a la seva cita d'aquesta nit amb en Llamp, però no troba res que li faci el pes! —li va explicar la Flo.

En Ramon es va apropar a elles, com si volgués explicar-los un secret.

—Pot ser que tingui la solució...

Al cap d'una estona, la Sally i la Flo eren al taller de pintura d'en Ramon. La Sally va quedar bocabadada per la seva oferta.

—Va, dona! —la va animar en Ramon—. Un nou look t'estarà de meravella. En Llamp McQueen no es podrà creure el que veuen els seus fars!

—Bé, és que havia pensat en alguna cosa menys radical —va admetre ella, nerviosa.

—Au, va, que t'encantarà! —li va dir la Flo.

En Ramon es va posar rodes a l'obra, pintant amb gran habilitat en totes direccions.

Quan la Sally es va mirar al mirall, es va veure coberta del capó al maleter amb unes flames fetrotges, taronges i grogues. Va empassar-se la saliva, es veia espantosa.

En un segon intent, en Ramon li va cobrir el cos amb unes flors enormes obertes de bat a bat. Ella va tornar a quedar decebuda.

I, en el tercer intent, en Ramon va crear un patró amb diverses taques, de tots els colors que es pugui imaginar.

—Crec que això és massa...

especial —va confessar la Sally, que se sentia com una bleda davant del seu reflex.

—Necessitem alguna cosa més —va decidir en Ramon—. Deixa que pensi...

Amb una tempesta d'esprai i inspiració, en Ramon va desvelar la seva millor creació fins aleshores.

—Apa! —va exclamar la Sally en obrir els fars—. Sóc jo mateixa de nou! He tornat a la normalitat!

En Ramon i la Flo van fer un gran somriure.

—Així és com estàs millor —va dir en Ramon.

—Sí —va coincidir la Flo—. Ets perfecta, Sally, no ho oblidis mai.

La Sally es va posar vermella com un tomàquet de seguida.

—Avui a la nit, en Llamp no podrà deixar de mirar-te —va dir en Ramon.

La Sally va marxar sentint l'alegria a les rodes. No li calia canviar, ni per dins ni per fora.

Relaxòpolis

Era un altre dia fred de tempesta a Monstrèpolis. En Sulley i en Mike anaven de camí a la feina. En Mike va deixar anar un gran sospir.

—Què passa, company? —va preguntar en Sulley.

—N'estic fins als nassos, de l'hivern! —va contestar en Mike—. Fa fred, vent i de seguida es fa fosc. —Va pensar una estona—. Sulley, crec que tinc depressió hivernal!

—En fas tota la pinta. Però ja només falta un mes perquè acabi.

En Mike va sospirar de nou. Un o dos mesos més d'hivern semblaven una eternitat! Però quan va alçar la vista i va veure un anunci, se li va dibuixar un somriure d'orella a orella. Hi havia un monstre gran i rosa assegut en una gandula a la platja, amb ulleres de sol i fent un glop d'un granissat d'esferaïm. A sobre, en lletres grans, hi deia:

—Recupera't de la depressió hivernal a Relaxòpolis!

En Mike es va aturar i va agafar el braç pelut d'en Sulley. Va assenyalar el cartell, massa emocionat per poder parlar.

—És una idea genial! —va dir en Sulley—. Una setmana en una illa tropical: just el que necessitem!

Quan van arribar a la feina, en Mike va omplir els formularis per demanar vacances. Dissabte a primera hora serien de camí a Relaxòpolis!

En arribar-hi, ni tan sols van desfer les maletes. Van anar directament a la platja i tots dos es van

demanar un granissat d'esferaïm. Jeien en unes gandules, on més tocava el sol, i en Mike va dir:

—Això és vida!

—Ja ho pots ben dir —va assentir en Sulley—.

Vols una mica de crema solar de Monstre Tropical? Vés amb compte. No fos cas que et cremis el primer dia!

—Abans absorbiré una mica els rajos de sol —va dir en Mike, content—. Ja noto com se'n va la depressió hivernal. —Es va col·locar bé la gran ullera de sol, que semblava un mirall, i va posar els braços per darrere del cap. Allò era el paradís!

Al cap d'una estona en Sulley es va cansar de prendre el sol i va decidir anar a nedar. Després es va unir a un partit de monsterbol. Més tard, va deixar que uns monstres petits l'enterressin fins al coll. Al cap d'un parell d'hores, va tornar a la gandula, on en Mike dormia profundament. En Sulley s'hi va fixar una mica més. El seu petit amic verd no havia canviat de posició des que ell havia marxat. En Mike s'havia cremat amb el sol!

En Sulley va cobrir en Mike amb una tovallola i va anar corrents a buscar-li un granissat d'esferaïm refrescant. Quan va tornar, en Mike s'estava despertant.

—Ei, company! Has fos la depressió hivernal.

En Mike se'l va quedar mirant, mig adormit.

—Ja no tens res d'hivernal —li va explicar—.

Ara cremes més que el sol i tot!

La història d'en Marlin

—P. Sherman, carrer de Wallaby 42, Sydney... P. Sherman, carrer de Wallaby 42, Sydney. —La Dory murmurava l'adreça un cop i un altre. Ella i en Marlin buscaven el fill d'en Marlin, en Nemo. Tot just havien fugit d'un rap rabiós i ara intentaven trobar algú que els indiqués on era Sydney. En Nemo segurament era allà.

—P. Sherman, carrer de Wallaby 42, Sydney, P. Sherman, carrer de Wallaby 42, Sydney —seguia entonant la Dory.

En Marlin ja se sabia l'adreça i si sentia aquella cantarella un cop més es tornaria boig.

—Dory! —va sospirar—. Sé que només vols ajudar, però podries deixar de parlar una estona?

—M'encanta parlar —va contestar la Dory—. És el meu punt fort. Emm... Què deies?

—He de trobar en Nemo —va dir en Marlin.

—Tens raó, Chico —va dir ella.

—Una vegada, en Nemo i jo... —va començar a dir en Marlin.

—Segueix. És una història emocionant?

—Sí, molt emocionant —va dir en Marlin, alleujat que la Dory hagués deixat de repetir l'adreça—. Bé, una vegada vaig dur en Nemo a l'altra banda de l'escull; anàvem a visitar un parent. Havia estat el peix pallasso més ràpid del món. Quan el vam anar a veure, però, ja era força gran.

—Quan ve la part bona? —La Dory va badallar.

En Marlin va sospirar:

—Estava a punt d'arribar-hi! En fi, de tornada a casa, saps amb què vam topar?

—Amb què? —va preguntar la Dory, encuriosida.

—Amb una medusa enorme! Vagava pel mar i ens bloquejava el pas a uns matolls d'algues.

—Ui, eh... —va dir ella. Semblava que intentés recordar alguna cosa—. P. Sherman... —va murmurar.

—Per un moment vaig pensar que estàvem perduts —seguia en Marlin—, però llavors... una enorme tortuga

marina va venir nedant i es va cruspir la medusa d'un mos!

—Li vau donar les gràcies? —va preguntar la Dory, que havia tornat en si.

—Doncs... no —va respondre en Marlin—. Patia que no volgués menjar-nos també a nosaltres, o sigui que en Nemo i jo ens vam afanyar a marxar. Però des de llavors em fascinen les tortugues marines. I espero no haver de trobar-me cap més medusa!

—Ei, jo també em sé una història! —va dir la Dory, emocionada—. Té lloc al 42 del carrer de Wallaby de Sydney, a P. Sherman. Bé, doncs, a P. Sherman, carrer de Wallaby 42, Sydney, hi havia un, eh, peix i... doncs...

En Marlin va grunyar i va seguir nedant.

Gat miolador, mal caçador

—Nala! Estàs desperta? —va dir en Simba en veu baixa.

—Sí —va contestar la Nala mentre sortia de la cova fosca on dormia amb la seva mare—. Què hi fas, aquí? Vols que ens fiquem en un embolic... una altra vegada?

Feia poc, en Simba i la Nala havien anat al cementiri d'elefants, un lloc prohibit, on les hienes els havien acorralat. El pare d'en Simba, en Mufasa, els havia hagut de salvar.

—Au, segueix-me —va xiuxiuejar en Simba.

Els dos cadells van arribar de seguida a la fosca sabana, a prop de la Roca del Rei.

—Però què vols? —va preguntar la Nala.

—Volia assegurar-me que no estiguessis espantada —va contestar en Simba.

Ella el va mirar amb el front arrugat:

—Jo? No sóc jo qui es va espantar! —va exclamar.

—Com? —va exclamar ell—. Insinues que vaig ser jo qui es va espantar? Unes hienes estúpides no em poden espantar de cap de les maneres. No hauria tingut por encara que ens haguessin rodejat deu hienes.

—Doncs jo no hauria tingut por encara que ens haguéssim trobat vint hienes i un búfal aquàtic desbocat —va dir la Nala.

—Ah, sí? Doncs jo no hauria tingut por de trenta hienes, un búfal aquàtic desbocat i un...

—Ocell furiós?! —va grallar una veu des de la foscor.

—Aaaaah! —van cridar en Simba i la Nala, tot fent un bot.

Aleshores, un ocell de colors brillants es va deixar veure. Era en Zazú, el conseller més lleial d'en Mufasa.

—Zazú! Quin ensurt ens has donat! —va dir en Simba.

—A mi, no pas! —va objectar la Nala, indignada.

—Ni a mi tampoc! —va afegir en Simba de seguida.

En Zazú els va observar per sobre del bec.

—No us he espantat, oi? —va dir amb ironia—. I per què heu cridat, doncs?

—Només ens has sorprès

—va balbotejar la Nala.

En Zazú va estufar les plomes.

—Escolteu-me, nois. No hi ha res de dolent en el fet de tenir por. Ni tan sols el rei Mufasa nega haver-se esgarriat en saber que havíeu desaparegut. I si a ell no li fa res, a un parell de cadells esquistats com vosaltres tampoc no us ha d'importar admetre-ho, oi?

—Suposo que no —va dir en Simba mentre la Nala arronsava les espatlles.

—Tothom té por —va seguir en Zazú—. L'important és saber com enfrontar-s'hi. És llavors quan un és valent de debò. Ho enteneu?

—Ho entenem —van contestar alhora.

—Bé. —En Zazú va alçar el vol cap a la Roca del Rei. El sol sortia i era hora d'esmorzar—. I ara torneu a casa corrents... o us donaré una bona raó per tenir por!

En Red tem una posada a punt

Un matí, en Red, el cotxe de bombers, va decidir que era un dia perfecte per plantar un jardí. Va encendre el motor. *Brammm*. Feia un soroll estrany. «*Pap! Pap! Pap!*», va sortir de sobte del tub d'escapament.

En Red va intentar ignorar com li guspirejava el motor. Amb una mica de sort el problema s'arreglaria sol, i és que en Red no volia anar a la clínica d'en Doc. No li agradava gens la idea que algú el toqués i el remenés. En comptes d'això, es va dirigir al centre de la ciutat per treballar en el seu jardí, i aviat en Llamp McQueen el va atrapar.

—Hola, Red! —el va saludar en Llamp—. Com va?

—Bé —va dir en Red amb timidesa. *Bam! Bam!*

—Ostres! —va exclamar en Llamp—. Això no sona gens bé. Et passa res?

—Mmmmm —va dir en Red.

Pap! En Red va continuar conduint cap al centre. En Llamp també anava cap allà, a reunir-se amb els seus amics. Cap d'ells tampoc volia que en Red estigués malalt. En Llamp els va trobar al Cafè V8 de la Flo, esmorzant.

—En Red no circula bé —va explicar-los en Llamp, assenyalant el cotxe de bombers, que tot just començava a plantar un jardí per tot el carrer—. Però li fa por anar a la clínica.

—Ostres, tu —va dir en Mata, la grua—. Sé com se sent, el pobre cotxe. Jo també estava

espantat el primer cop! Però en Doc és un professional. Arreglarà en Red i ell no s'haurà adonat de res!

El grup d'amics va provar de convèncer en Red

que visités en Doc. En Ramon li va oferir una nova capa de pintura al seu taller, però no hi havia manera que accedís a anar-hi.

—Serà millor que hi parlem —va dir en Llamp a la Sally, que acabava d'arribar.

Els dos cotxes s'hi van apropar, seguits d'en Mata, en Luigi, en Guido, en Fillmore i la Flo.

Bang! Pop, pop, pop! El motor d'en Red espurnejava i el tub d'escapament seguia fent sorolls forts.

La Sally s'hi va acostar.

—Escolta, Red. Tots sabem que la primera posada a punt pot fer una mica de por. Però si no hi vas ara, potser el problema s'agreuja amb el temps. Cap de nosaltres no vol que t'hagin de fer una revisió completa. Ens preocupem molt per tu.

En Red va alçar la mirada cap als seus amics. Sabia que la Sally ho deia de debò.

—M'hi acompanyaràs? —li va preguntar.

—I tant! —va respondre ella.

Més tard, aquell mateix dia, en Red va sortir rodant de la clínica. Tots els seus amics l'esperaven a fora. En Red va revolucionar el motor. *Bruuum!* El so era perfecte. Era genial tornar a posar en marxa tots els cilindres!

El vaquer kungfu

L'Andy estava arraulit al llit, llegint un còmic amb en Woody al costat. En Woody estava encantat d'escoltar les històries d'un experimentat mestre del kungfu, i es va quedar una mica decebut quan l'Andy es va adormir.

De totes maneres, a ell també li estava rondant la son. Quan el petit vaquer de joguina es va tapar amb el llençol, no va trigar gens a caure rodó.

Al somni, en Woody tornava a ser al vell oest. Era a l'escriptori de la seva oficina de xèrif, esperant que arribessin els problemes... i no va haver d'esperar gaire.

—Xèrif Woody! —el va cridar un ciutadà, entrant de sobre a l'oficina—. Arriben en Barret Negre i els seus sequaços!

—Cap foraster no robarà als habitants de Pedrarròs mentre jo sigui aquí per protegir-los! —va prometre en Woody, posant-se dempeus d'un bot.

En comptes d'agafar el barret, el xèrif es va posar la banda de kungfu! Se la va lligar al cap just quan arribaven el malvat Barret Negre i la seva colla.

—Entregui'ns tots els diners de la ciutat, xèrif! —va ordenar en Barret Negre.

Ell i els seus pinxos eren dels dolents més durs i temuts de la rodalia.

En Woody va aclucar una mica els ulls.

—Escolta'm bé, Barret Negre —va dir, posant-se en posició de lluita—. Entoma això! Iaaa!

Amb uns quants cops de peu i algun cop de mà, en Woody va derrotar tota la colla. Els ciutadans van començar a aclamar-lo.

—Moltes gràcies, Woody! Ets el nostre heroi!

De cop i volta, en Woody es va despertar per un crit de socors real. Va obrir els ulls de bat a bat. Havia dormit tan profundament que no s'havia adonat que l'Andy ja se n'anava a l'escola.

—Emergència! —va cridar l'Slinky des de terra—. Els micos vermells van solts!

El vaquer va observar des de la vora del llit i va veure en Rex que corria, perseguit per un grup de micos vermells bojós.

—Això és feina per al xèrif kungfu! —va anunciar en Woody, però quan va saltar

va entrebancar-se amb el cobrellit.

Va caure del llit intentant volar amb els braços, va rebotar sobre una pilota i es va estavellar contra la taula de l'Andy amb un sorollós *pam*!

—Woody, que estàs bé? —li va preguntar la Bo Pap, que va acudir-hi de seguida.

—Vaja, els cops de peu voladors no són pas el meu punt fort —es va plànyer en Woody.

Els altres no sabien pas de què parlava.

—Si vénen més bandits, haureu de buscar un vaquer kungfu de veritat. Jo no serveixo per a això.

—No cal que facis cops de peu voladors per ser un bon vaquer —li va dir la Bo, i en Woody es va adonar que tenia raó.

Va agafar el seu llaç i es va afanyar a ajudar en Rex. Potser no sabia kungfu, però les altres joguines sabien que, quan es tractava de fer de xèrif, no hi havia ningú millor que ell.

Tot per una carrera

En Dustin havia sortit a fer uns encàrrecs i tornava ben de pressa a Proplast Juncions. Ell i en Chus havien fet plans per veure junts la Carrera Interestatal a la televisió, i com que la competició tot just passava per la seva ciutat no se'n volia perdre ni un segon.

A mesura que volava, però, el vent bufava més i més fort i, al cap de poc, el petit avió va començar a trontollar pels corrents d'aire. Avançar era cada cop més difícil.

—Espero arribar a temps per veure la carrera —va dir, aclucant una mica els ulls per veure-hi a través de la tempesta.

A prop d'ell, dos avions es van retirar. El vent tenia massa força i podia ser perillós continuar endavant. Però en Dustin no pensava aturar-se: no permetria que una «petita brisa» li impedís veure la carrera.

Més endavant, va veure al lluny un altre grup d'avions.

«Aquells encara volen», va pensar, sense adonar-se que eren competidors de la carrera que buscaven un lloc segur on aterrar.

Els participants van mirar en Dustin i es van quedar de pedra.

—Que és boig, aquell avió? Que no sap que vola directe cap a un tornado?

En Dustin no ho sabia, però de seguida se'n va adonar. El vent l'assotava i li atrapava les ales, fent-lo girar cada cop més de pressa.

—No podré aguantar gaire més! —va gemegar—. M'està arrossegant!

Fent ús de tota la seva perícia, l'aeroplà va intentar mantenir l'estabilitat a la vora del tornado... i gairebé va acabar de morros contra un penya-segat! La situació era més perillosa a cada instant. Tenia un problema greu!

Però un moment! Entre el vent fort en Dustin va veure un espai entre les pedres.

«És l'entrada del rierol Ales Trencades», va pensar.

Només tindria una oportunitat. Va obrir els flaps de les ales i es va deixar endur

pel vent, en direcció al canyó. En l'últim moment, es va col·locar de costat, esquivant les roques, i va enfilar cap a la seguretat que li oferia el rierol.

Al cap d'una estona, va aparèixer a prop de Proplast Juncions. Mai no s'havia alegrat tant de veure aquell lloc. En aterrar, en Chus s'hi va apropar per informar-lo que la carrera estava a punt de començar. Havia arribat a temps!

Va córrer cap al televisor tot emocionat, i aleshores va sentir que un reporter anunciava que la competició se suspenia per culpa del tornado. En Dustin va rondinar. Tant d'esforç per no res!

En Chus es va sorprendre quan va veure el tornado a la pantalla.

—S'ha d'estar ben boig per volar en aquestes condicions!

—Sí, ja ho pots ben dir! —va respondre en Dustin.

Un dia amb la gossada

A les profunditats de l'Amèrica del Sud, el malvat explorador Charles Muntz començava a estar emocionat. Feia anys que intentava atrapar un ocell tropical rar, i aquell dia per fi ho aconseguiria.

En Muntz havia fabricat uns dispositius de comunicació que li permetien parlar amb els seus gossos. Va reunir la valerosa gossada en una de les sales de la seva aeronau i va explicar-los la missió. Els gossos feien una pinta temible, tots excepte un...

—Un ocell? —va esbufegar en Dug, un golden retriever.

En Muntz va girar els ulls en blanc i va sospirar. Quantes vegades havien de repetir la mateixa història?

—No pas un ocell qualsevol —va dir, amb una fotografia a la mà de l'estranya criatura que buscaven—, sinó aquest ocell.

L'explorador va explicar a la gossada la nova estratègia que havia dissenyat per fer sortir l'au de l'amagatall i capturar-la.

—Seguiu el pla i porteu-me'l viu —els va ordenar.

—No us preocupeu, amo! —va lladrar un dels cans—. Ho aconseguirem sense cap error.

—I serem ràpids —va dir un altre.

—No tindrem pietat! —va grunyar un tercer.

Mentrestant, en Dug es rascava feliçment l'orella amb la pota del darrere. Allò el feia sentir la mar de bé, i no es va adonar que tots se'l miraven fins que va haver acabat.

—Ai. Eh... sí, amo —va dir.

En Muntz va ordenar als gossos que se n'anessin i que li duguessin l'ocell. Quan van haver marxat corrent, ell va anar a la cuina a preparar un bon festí:

pensava celebrar que l'au seria a les seves mans ben aviat.

A la jungla, els cans avançaven sigil·losament per l'herba, buscant la criatura. Els líders de la gossada, l'Alfa i el Beta, anaven al capdavant amb el morro enganxat a terra. En Dug trotava al darrere, amb la llengua penjant mentre admirava les boniques plantes i els arbres.

De sobte, el Beta va localitzar l'ocell, allà a prop. Era una criatura alta i elegant, amb unes plomes molt acolorides. Estava tan tranquil, mastegant unes baies, sense imaginar que els gossos eren a prop, aguaitant.

Quan la gossada estava a punt d'atacar, en Dug va sentir una olor a l'aire.

—Espereu —va xiuxiuejar—. Sentiu la mateixa olor que jo?

L'Alfa va grunyar, però els altres cans van aixecar el cap per ensumar i van començar a salivar.

—No! Avui no! —els va suplicar—. Hem de seguir el pla!

Però ni tan sols l'Alfa va poder resistir aquella olor gaire més estona. Mentre deixava a la taula un plat de pollastre a la brasa, en Charles Muntz va veure els quatre gossos asseguts a taula, panteixant de gana. Seguir les ordres era important, però l'olor del pollastre... era irresistible!

Supermare

Com a Elastigirl, la Helen Parr havia lluitat contra alguns dels superdolents més poderosos. Ara, però, el seu gran repte era aconseguir enllestir la família els matins.

El seu marit podia apanyar-se tot sol, més o menys, però els seus fills, en Dash i la Violet, sempre es barallaven i sovint arribaven tard a classe.

En Dash volia fer servir la seva supervelocitat per anar-hi corrent, però la Helen el va avisar que si ho feia tindrien problemes greus. Feien veure que eren persones normals, com tots els superherois, i no podien utilitzar els seus poders així com així.

De totes maneres, la Helen havia d'admetre que a vegades no resultava fàcil. Després de deixar els nens a l'escola, el petit Jack-Jack es va posar a plorar. Li havia caigut el xumet de la boca i s'havia perdut per la part del darrere del cotxe.

Distretament, la mare va estirar el braç cap enrere, per sobre del cap, i va començar a buscar-lo pel seient. De sobte, es va adonar del que estava fent i va tornar el braç a la normalitat, tot just quan un altre cotxe passava pel costat. Pels pèls. De poc que no desvela la seva identitat secreta!

Un cop a casa, la Helen estava enfeïnada guardant la bugada quan van picar al timbre. Va imaginar que devia ser el carter, i es va estirar cap a la porta per obrir-la. Per sort, es va aturar a

temps i va començar a caminar-hi com una persona normal, intentant semblar natural.

Més tard, al supermercat, provava de passar amb el carro pels prestatges de conserves, però

hi havia molta gent enmig del camí. Va pensar com de senzill seria poder estirar-se per sobre dels caps i agafar el que necessitava.

Potser si ho feia prou ràpid ningú no se'n adonaria. Va mirar al seu voltant, va preparar els dits i... va deixar anar un sospir. No podia arriscar-se que la descobrissin, així que hauria de tenir paciència com tothom.

Mentre esperava, un carro va xocar contra una muntanya de taronges. El munt de fruita va tremolar i va començar a desfer-se. Estava a punt de caure sobre el seu carro, on en Jack-Jack dormia plàcidament.

De manera instintiva, la Helen va rodejar la torre de taronges amb els braços, aguantant-la per evitar que caigués. Va encongir els braços i, quan es va girar, va veure un nen que la mirava bocabadat. L'Helen va fer veure que havia allargat les mànigues i no pas els braços, i va marxar corrents de la botiga per tornar a casa.

Quan en Dash i la Violet van tornar de l'escola, tots dos van dir que l'altre havia fet servir els seus poders. La mare va somriure i els va fer una gran abraçada. Era important que fingissin que no tenien cap poder, però de vegades no podien pas evitar ser ells mateixos.

Espaguetis i mandonguilles

En Drogo acabava d'escapar-se de l'home de la gossera... una altra vegada. Havia fet saber a aquell gosser qui manava!

En Drogo va sentir la flaire de la fusta cremant als forns, del menjar cuinant-se... De sobte, els budells li van rugir. Fugir del llacer sempre li feia agafar gana!

On podria sopar, aquella nit? Acostumava a anar a casa dels Schultz els dilluns, on li donaven salsitxes, i els dimarts visitava els O'Brien perquè li donessin un bistec amb carbassa... Però ara li venia molt de gust uns espaguetis amb mandonguilles.

Així doncs, en Drogo va anar al restaurant d'en Toni i va esgarrapar la porta del darrere, com de costum.

—Ja vinc! —va cridar en Toni. Va aparèixer a la porta, eixugant-se les mans amb una tovallola, i va fer com si no veiés en Drogo, com sempre.

—Vaja, no hi ha ningú! Deu ser el Dia dels Innocents! —Aleshores va fingir que rumiava uns segons—. No, avui no som vint-i-vuit. Ni tan sols és desembre! Som al gener!

En Drogo no podia esperar més, tenia molta gana! Va deixar anar un lladruc.

—Ah, ets aquí, Pinxo, amic meu —va dir en Toni. En Drogo, a qui també anomenaven Pinxo, va saltar amunt i avall—. Ara et porto alguna cosa per sopar. Relaxa't i posa't còmode.

En Drogo va seure i va contemplar el carreró on es trobava. Allò sí que era vida!

Aleshores va aparèixer en Toni amb un plat ple de pasta i amb dues... no, amb tres mandonguilles! Quina nit tan esplèndida!

En Toni es va quedar de peu xerrant amb en

Drogo, mentre aquest sopava, i li va explicar com li havia anat el dia: el peix els havia arribat tard, un client s'havia queixat que la salsa duia massa all, la dona i ell estaven planejant fer un viatge...

En Drogo va acabar de menjar i va fer una última llepada al plat. Brillava de tan net que l'havia deixat.

—Això em recorda que volia parlar d'una cosa amb

tu. Ja és hora que posis seny i et busquis una parella.

En Drogo va mirar en Toni aterrat i va sortir corrents del carreró.

L'home va riure tan fort que va fer ballar la panxa.

—Adéu, Pinxo! —va cridar—. Fes-me cas, un dia trobaràs una gosseta a qui no et podràs resistir! I tinc una idea: quan la trobis, porta-la i us oferiré un sopar ben romàntic!

En Drogo va lladrar les gràcies a en Toni. Llavors va tombar la cantonada tot bellugant el cap. Ell era un gos despreocupat i lliure de corretja! Posar seny? Això no passaria mai!

Una història de Mai Més

Era una nit freda d'hivern i en John i en Michael no aconseguien adormir-se. Van pujar al llit de la seva germana gran, la Wendy.

—Explica'ns un conte, Wendy! —va dir en Michael.

—Sí, sisplau. Una història d'en Peter Pan! —va suplicar en John.

—Quin remei —va dir ella—. Us he explicat com en Peter Pan es va riure del malvat Capità Garfi?

—Sí! I ho volem tornar a sentir! —va dir en Michael, emocionat.

La Wendy va riure i va començar a explicar la història:

—Bé, una nit, el Capità Garfi va atracar el seu vaixell en una cova secreta a prop de l'illa de Mai Més. Va remar amb els seus homes fins a la vora del mar en silenci, perquè volia descobrir l'amagatall d'en Peter i els Nens Perduts. El Capità Garfi odiava en Peter Pan perquè el noi li havia tallat la mà en un duel i l'havia donat a un cocodril enorme. I ara el cocodril estava decidit a menjar-se'n la resta. Per sort per al Capità Garfi, el cocodril també s'havia empassat un rellotge i sempre s'adonava de la presència del gran rèptil gràcies al tic-tac que feia.

»Per sort per a en Peter Pan —va continuar la Wendy—, la seva estimada amiga, la Campaneta, es va assabentar dels plans d'en Garfi just a temps. Va volar fins on era en Peter i el va avisar que el pirata venia. «Ui, vaja!», va riure en Peter. «Bé, ens haurem de preparar, doncs!». Va

buscar un rellotge com el que duia el cocodril a la panxa. Va xiular entre els arbres i de seguida va arribar un grup de micos amics seus. «Teniu! Una joguina nova!», va exclamar en Peter, i els

va llançar el rellotge. «I ara, amagueu-vos!», els va dir, i va marxar amb els Nens Perduts al seu lloc secret.

»Quan en Garfi va arribar a la clariana, el primer que va sentir va ser el tic-tac del rellotge. El so l'envoltava per tots costats! Els micos s'ho estaven passant d'allò més bé fent volar el rellotge d'aquí cap allà i espantant en Garfi per darrere. Quan

es van veure acorralats, el capità i els seus homes van córrer aterrits cap al bot i van remar com bojos fins al seu vaixell.

Aleshores, els pares dels nens, el senyor i la senyora Darling, van anar a comprovar si els seus fills dormien.

—Els estàs explicant una altra història ximple sobre en Peter Pan, Wendy? —va preguntar el pare.

—En Peter Pan existeix de debò, pare! —van cridar els nens—. Ho sabem del cert!

Els pares van fer un petó de bona nit als nens, sense adonar-se que hi havia un noi vestit de verd assegut a l'altra banda de la finestra. Havia estat escoltant el conte i de ben segur que hi tornaria... aviat.

Un esdeveniment digne de veure

A Radiador Springs no es veia ni una ànima. Semblava una ciutat fantasma, sinistra i silenciosa. Res no s'hi movia, excepte un full de paper que volava amb la brisa mentre El Rei circulava a poc a poc pel carrer, tot sol.

—On és tothom? —va preguntar a l'aire, i la veu va ressonar al seu voltant—. Hola? Que hi ha algú?

—Jo mateix, per exemple —va anunciar una veu familiar—. Encantat de veure't!

—Llamp! —va exclamar El Rei, sorprès—. M'alegro d'haver-te trobat.

—Que busques algú? —va preguntar en Llamp McQueen.

—La meva dona —li va explicar El Rei—. Ha marxat al centre fa unes hores i encara no ha tornat —va dir, intentant no semblar gaire preocupat.

—Sé on és —va dir en Llamp, amb convicció—. Ha hagut de fer una mica de volta. En Doc ha tingut un problema!

—Què ha passat? —va preguntar El Rei, sorprès. Sabia que a en Doc li agradava practicar per a les carreres als afores de la ciutat, i segurament el trobarien allà, escalfant les seves velles rodes.

—Sempre he admirat com corre en Doc, no el puc pas abandonar a la seva sort. Em pots dir on és ell?

En Llamp McQueen va fer que sí amb el cap i va accelerar el motor amb vitalitat.

—Segueix-me!

El Rei i en Llamp van córrer fins a arribar a un

grup de cotxes de totes les formes, mides i colors, que els esperaven rere les muntanyes.

—Per molts anys! —van cridar, estenent a la vegada una pancarta de mil colors.

Eren tots allà. En Fillmore, en Mata, en Luigi amb una perruca gran i frondosa... També hi eren en Guido i en Sergent. Fins i tot la seva esposa, que entremaliada! I, per acabar, però no menys important, en Doc! Tothom s'havia reunit per preparar una festa sorpresa per a ell.

—Què et sembla fer una carrera amb una vella glòria? —li va preguntar en Doc, fent

rugir el motor i picant-li l'ull amistosament.

La seva dona li va fer un petó a la galta.

—Estàs content? —li va preguntar—. T'hem preparat una carrera amb el teu campió preferit.

El Rei no es podia creure la sort que tenia de comptar amb uns amics i una dona adorable que li havien preparat una festa tan especial.

En Guido el va dur fins a la pista, sense deixar-se la bandera, i en Doc va tenir temps de dirigir-se a El Rei abans de col·locar les rodes davant la línia de sortida, a punt per arrencar com un llamp.

—Per molts anys! —va dir—. I que guanyi el més ràpid.

—Preparats? Llestos? Ja! —va cridar en Guido, fent onejar la bandera amb alegria.

Fent grinyolar les rodes i aixecant un núvol de pols, tots dos amics van córrer l'un al costat de l'altre a tota velocitat.

Una mina d'or monstruosa

En Mike i en Sulley creuaven el vestíbul de Monstres S.A. cap a la planta d'ensurts, i van passar pel costat de les fotos d'en Sulley com a «Espantador del mes» que penjaven a la paret.

En Mike es va girar de cop cap al seu amic blau i gros.

—Sulley, has pensat mai que mereixem alguna cosa millor? —va dir.

—Millor? —va preguntar en Sulley.

—Bé, ja m'entens —va dir en Mike—. Ets el millor espantador, mes rere mes, i només reps una fotografia fastigosa a l'entrada, i jo res de res. Hauríem de ser famosos!

—Quina idea tens? —va preguntar en Sulley.

—Una campanya de màrqueting —li va dir en Mike.

—Com penses fer-la? —va preguntar en Sulley.

—Bé, per començar, et farem uns retrats nous, però seran especials: aniran autografiats. I encara n'hi ha més. —En Mike estava animat—. Farem tasses, pòsters i fins i tot samarretes amb el teu millor perfil. —En Mike va fer una demostració de les postures d'espantador, incloent-hi la preferida d'en Sulley: el clàssic «salt i grunyit Waternoose». Podríem posar una botiga de regals aquí mateix que es digués: «Souvenirs Sulley el Superespantador».

—I per què vols fer tot això? —va preguntar en Sulley.

—Per diners! —va exclamar en Mike, girant l'ull en blanc.

—No ho sé, Mike. No em sembla bé treure diners d'això. I si...? Ja ho tinc! —va dir en Sulley fent un bot i gairebé esclafant en Mike—. Donarem els diners a una ONG!

—No estàvem parlant de donacions —va objectar en Mike.

—És una idea fantàstica! —va seguir en Sulley, ignorant en Mike.

—Si donem els diners no viurem com reis! —va exclamar en Mike.

—Sí que ho farem, en certa manera —va explicar en Sulley—. Farem les donacions a nom de Monstres S.A.

—No em convenç gens ni mica, la idea —va dir en Mike.

—És esplèndida! —va respondre en Sulley—. Si ajudem que l'empresa faci una donació important, el senyor Waternoose estarà molt orgullós de nosaltres!

En Mike de sobte va entendre la idea.

—I sortirem als diaris! —va afegir.

—Sí, per què no? —va dir en Sulley arronsant les espatlles.

—És una idea genial! —va dir en Mike, content.

—I tant! —va dir en Sulley.

—Quina bona pensada que he tingut! —En Mike va somriure d'orella a orella al seu amic.

—Tu sempre tens bones pensades —va coincidir en Sulley, somrient.

—Com dic sempre —va afegir en Mike—, espantar és important, però el més important és el cervell que hi ha darrere de cada monstre!

En Pongo té ritme

—No sé com ens ho farem —va dir en Roger Radcliffe a la seva dona, l'Anita—. Hem d'alimentar un munt de cadells i no tinc ni una sola cançó per vendre!

—Tranquil —li va dir ella—. Segur que aviat t'inspiraràs.

—Sí que n'estàs convençuda, però jo només tinc una pila de papers inútils —va dir ell assenyalant la paperera desbordada.

—No et rendeixis —va dir l'Anita—. Sé que ho aconseguiràs.

L'Anita va marxar i en Pongo va observar com la seva mascota passejava davant del piano.

—Pongo, amic meu, he escrit deu cançons en deu dies, però totes són horribles —va dir en Roger, assenyalant la paperera—. Què puc fer?

En Pongo volia ajudar la seva mascota, però no sabia com.

A la nit, en Pongo va comentar el problema del Roger a la Perdita. Seien a la sala d'estar, rodejats dels seus fills.

—Ja ha escrit deu cançons —explicava en Pongo—, però creu que no són prou bones per vendre-les. Jo crec que sí que ho són, he sentit com les tocava, i quan tens un compositor com a mascota acabes tenint bona orella. Les partitures són a dalt, a la paperera.

La Perdita sabia què volia dir.

—Saps on és l'editor musical? —va preguntar.

En Pongo va fer que sí amb el cap.

—He dut en Roger a casa seva desenes de vegades.

—Doncs intenta-ho —va dir la Perdita.

Després que en Roger i l'Anita se n'anessin a dormir, en Pongo va entrar en silenci a la cambra de música i va agafar algunes de les partitures descartades. Llavors va sortir d'amagat de casa per dur-les a l'oficina de l'editor. Les va passar per sota la porta i va tornar corrents a casa.

L'endemà, va sonar el telèfon i en Roger el va agafar.

—Que has què? —va dir en Roger a l'auricular—.

Has...? Però com les has...? Ah, vaja. Bé, gràcies. Moltes gràcies!

L'Anita va venir com un llamp.

—Qui era?

—El meu editor de música —va dir en Roger—. Diu que em compra deu cançons.

—Deu cançons! —va exclamar l'Anita—. Vas dir que no en tenies ni una per vendre!

En Roger es va rascar el cap, confós.

—Jo creia que no.

—Llavors, què ha passat? —va preguntar l'Anita.

La Perdita va mirar en Pongo i va lladrar. El seu marit també tenia bon ritme... a l'hora d'anar fins a casa de l'editor d'en Roger!

La divertida estació espacial

L'Andy estava esmaperdut. Sobre el llit hi havia l'últim complement de la sèrie de joguines de Buzz Lightyear: una estació espacial del Comando Estel·lar!

—Gràcies, mare! És el millor regal del món! —va exclamar l'Andy, que es va afixar a jugar-hi.

Tot i que encara no podia demostrar els seus sentiments, a en Buzz també li encantava.

Quan l'Andy va marxar a l'escola l'endemà, les joguines es van posar en moviment. En Buzz els va ensenyar l'estació espacial.

—Aquí la teniu! Què us sembla?

En Rex i en Hamm la van mirar meravellats.

—Espacitística! —va dir en Rex.

En Woody es va treure el barret per inspeccionar l'estació. Era tres cops més gran que ell, i tenia tota mena d'artefactes i funcions amagats.

—Està prou bé —va dir, fent veure que no estava sorprès.

—Que està «prou bé»? —va dir en Buzz, assenyalant totes les fantàstiques funcions—. Ve equipada amb canons làser, una plataforma de teletransport i una càpsula d'emergència a turbopropulsió. «Prou bé» es queda massa curt!

L'estació era un somni fet realitat per a en Buzz, un somni que volia compartir amb els seus amics.

—Mireu, és prou gran per a tots —va dir.

En Woody va fer uns ulls com unes taronges.

—Vols dir que podem...?

—És clar! —va respondre en Buzz—. A partir

d'ara, us nomeno a tots guardians espacials honora...

Les joguines no van esperar que acabés la frase. Van passar com una estampida pel costat d'en Buzz, fent-lo girar com una baldafa, i van entrar a l'estació.

Van explorar l'estació espacial meravellats. Tot i que alguns no ho volguessin pas admetre, sempre s'havien preguntat com devia ser ser un guardià de l'espai, i aquella era la seva oportunitat de descobrir-ho.

—Guaiteu què he trobat! —va cridar en Rex.

En Woody, en Hamm i l'Slinky van córrer fins on era el dinosaure i van cridar de l'alegria quan van veure un conjunt

d'uniformes del Comando Estel·lar.

Tots se'n van posar un com van poder (tot i que en Rex va acabar estripant el seu). Van sortir de l'estació per ensenyar a en Buzz el seu nou aspecte.

—Voilà!

En Woody va girar sobre si mateix per lluir el vestit.

—Eh, ser un xèrif de l'espai no està pas malament.

En Buzz va observar bocabadat com la resta s'unia a fer gresca.

—Rex Lightyear al rescat! —va dir rient el dinosaure.

—Control caní —va lladrar l'Slinky—. Em rebeu? Canvi.

En Woody va posar com un heroi.

—Fins a l'infinit i més enllà!

—Ai, no... —va murmurar en Buzz, observant els seus amics fent cabrioles amb els uniformes posats. Els nous reclutes li donarien un munt de feina!

Per molts anys

Era l'aniversari del seu pare, i en Remy s'havia esforçat molt per preparar una sorpresa. Abans de poder desvelar-la, però, va sentir que el seu pare, en Django, deixava anar un sospir trist.

En Remy i el seu germà, l'Emile, van acudir al seu costat per veure què li passava.

—Sé que ets un gran xef —va dir en Django—. Però encara ets una rata?

—I és clar que sí! —va respondre en Remy, sorprès.

—N'estàs segur? Cuines, llegeixes, tens amics humans... —va dir el pare—. M'agradaria que em fessis el millor regal d'aniversari del món: demostra'm que encara ets un dels nostres.

En Remy va preguntar com podia demostrar que encara era una rata, i en Django els va dur a ell i a l'Emile per una canonada fins a les clavegueres. Els va explicar que a una rata autèntica li encantava el clavegueram.

—Li encanta aquesta olor forta —va dir la vella rata—. Una barreja perfecta d'escombraries, aigua bruta...

—... i coses podrides —va concloure l'Emile, fent una gran inspiració.

En Remy va dir que també li encantava aquella olor, però quan el seu pare va veure que s'estava tapant el nas es va adonar que no deia la veritat.

—Intenta respirar-ho, sisplau —va dir en Django, sospirant.

A poc a poc, en Remy es va destapar un forat del nas i després l'altre. Va oloar una mica i la pudor li

va arribar de ple. Havia d'admetre que no estava gens malament.

—Molt bé! —va aplaudir en Django—. Ara intenta rosegat un cable.

En va assenyalar un que l'Emile ja estava mossegant i li va explicar que a les rates de debò els encanta la sensació de queixalar un cable. En Remy es va afanyar a apartar el seu germà, que rosegava.

—Para! Aquest cable du corrent! —va cridar.

Va agafar el seu germà per la cintura i el va allunyar d'allà just quan començaven a sortir espurnes del lloc on

havia estat mossegant.

En Django va fer bots d'alegria.

—Una rata com cal demana ajuda als seus germans! —va celebrar—. Però també camina de quatre potes.

En Remy preferia caminar de dues potes, però volia fer feliç el seu pare, així que es va ajupir i va córrer amunt i avall per la claveguera.

—Molt bé, fill meu! —va cridar en Django.

Havia demostrat que era una rata de tot cor.

Quan van tornar al restaurant, després d'haver-se dedicat gairebé mitja hora a rentar-se bé, el seu pare li va dir que estava molt content i que se sentia satisfet.

—Doncs ara tinc una cosa per a la rata més autèntica del món —va dir en Remy amb un somriure.

Aleshores va mostrar-li la seva sorpresa: un pastís deliciós en forma de rata, amb orelles i cua.

—Per molts anys, pare! —va exclamar l'Emile, i van començar a menjar-se junts el pastís.

Senyals de Vitaminimolt

En Chug, en Dusty, la Dottie i en Leadbottom eren a l'aeròdrom quan van sentir un soroll d'hèlices per sobre d'ells.

—Què és aquest soroll? —va preguntar en Chug.

—Sembla un gran avió volant a gran altura —va respondre en Dusty.

La Dottie es va sobresaltar.

—Tens raó! —va dir—.

Acabo de rebre un crit de socors. L'avió ha passat de llarg. Se li han espatllat els comandaments i ara s'està quedant sense combustible.

L'avió de transport hauria de fer un aterratge d'emergència. En Leadbottom va començar a fer lloc a la pista d'aterratge, però la Dottie el va aturar.

—La nostra pista és massa petita per a un avió d'aquest volum. Algú ha de pujar i guiar-lo cap a la ciutat.

En Leadbottom va arronsar les ales.

—Jo no puc volar tan alt a la meua edat, Dottie. Això és una tasca per a algú fort i jove.

Tots van mirar en Dusty.

—Ostres! Jo sóc massa petit, segur que l'avió no em veurà —va dir, però llavors la seva hèlice va començar a girar—. Però se m'ha ocorregut una idea millor. Per sort, acabo d'omplir el tanc de Vitaminimolt!

—I doncs? —va preguntar en Chug, mentre en Dusty alçava el vol.

—Ara no és moment de fumar! —va cridar la Dottie, però en Dusty ja era massa lluny per sentir-la.

Tots van observar com l'avioneta s'enlairava cada cop més.

Tot i així, volava massa baix per poder guiar l'avió de transport. En què estava pensant, en Dusty?

—No cal que pugi tant. —En Dusty parlava amb si mateix—. Només he d'obrir els ruixadors i fer unes quantes maniobres.

Darrere d'ell, va començar a aparèixer una estela blanca mentre ell volava i feia algunes acrobàcies. Al cap de poc, havia fet el que s'havia proposat. Ara només calia esperar i veure si la seva idea funcionava!

—Ei, company, em sents? —va dir a través de la ràdio—. Mira aquí sota un segon!

Des de dalt, l'avió va mirar cap a baix, preocupat, i suspeses enlaire va veure una sèrie de fletxes blanques que apuntaven cap a l'esquerra.

—La ciutat més propera és en aquella direcció —va informar-lo en Dusty—. Allà hi tenen un aeroport de la teva mida.

L'avió va virar a l'esquerra per seguir les fletxes. Ara que sabia on havia d'anar, ja no estava en perill. En Dusty l'havia salvat!

—Senyals amb Vitaminimolt! Quina idea més enginyosa! —va exclamar en Leadbottom quan en Dusty va aterrar al seu costat.

—Enhorabona, Dusty! T'he de demanar perdó —va confessar la Dottie—. Per un moment, he pensat que intentaves evitar alçar-te i que et feien por les altures.

—Que em fan por les altures? Eh... saps que sóc un avió, oi? —va preguntar en Dusty, i tots els amics van riure i van celebrar una altra feina ben feta.

La carrera

—Bon dia, petit príncep —va saludar en Tambor a en Bambi un dia assolellat d'hivern.

—Bon dia, Tambor —va dir en Bambi.

—Tinc una gran idea, Bambi. Fem una carrera. Començarem des d'aquí.

—Va dibuixar una línia a terra—. I qui arribi primer a aquell pi d'allà, guanya.

—És una bajanada que fem una carrera —va dir en Bambi.

—Per què? —va preguntar en Tambor, confós.

—Perquè segur que guanyaré jo —va contestar.

—Com és que n'estàs tan convençut? —el va desafiar en Tambor traient pit.

—Sóc més gran i més ràpid que tu —li va explicar en Bambi.

—Si estàs tan segur que guanyaràs, per què tens por que fem una carrera? —va dir en Tambor.

En Bambi va rumiar uns segons la resposta. No volia ferir els sentiments del petit conill.

—D'acord —va dir per fi—. Fem la carrera!

—Genial —va exclamar en Tambor—. Preparat?

—Preparat!

—D'acord —va dir en Tambor, ajupint-se. En Bambi també es va ajupir—. Preparats. Llestos. Ja! —va cridar. Tots dos van sortir tan ràpid com van poder.

En Bambi tenia unes cames llargues i feia unes passes ben grans. De seguida, va agafar avantatge. Però en Tambor era petit i això li

permetia passar per sota els arbustos i les branques dels arbres. En Bambi va mirar enrere i va veure que tenia el seu amic a tocar. En Tambor va aprofitar aquell instant per avançar el cer-

vatell. En Bambi es va aturar un segon per saltar per sobre d'un arbre que havia caigut i que bloquejava el pas, mentre que en Tambor hi va passar lliscant per sota. Llavors va aparèixer davant d'en Bambi, en primer lloc.

En Bambi va fer passes més i més grosses i va córrer més i més. Aviat va avançar de nou el seu amic. Però, atabalat per anar tan ràpid, va quedar

atrapat en un arbust. Mentre en Bambi intentava alliberar-se'n, en Tambor el va avançar d'un salt un altre cop.

Ja eren molt a prop del pi. En Bambi corria tant com podia, saltant sobre troncs i arbustos. En Tambor saltava tan ràpid com les seves potes de conill l'hi permetien, evitant tota mena d'obstacles. Quan van arribar a la línia de meta, la van creuar alhora.

—Has vist? —va dir en Tambor esbufegant—. Els petits també estem a l'altura!

—Tens tota la raó! —va dir en Bambi, que també esbufegava.

I els dos amics, tots dos guanyadors, van seure junts a recuperar l'alè.

La jardinera ignífuga

A Radiador Springs, el cel estava encapotat, però no pas perquè els núvols amenacessin pluja..., sinó perquè la muntanya de pneumàtics d'en Guido i en Luigi s'estava cremant i la ciutat s'estava omplint de fum!

—Hem d'apagar el foc abans que s'estengui! —va cridar en Llamp McQueen mentre els altres observaven aterrits.

El primer a actuar va ser en Red, que va llençar un bon doll d'aigua amb la seva potent mànega, i va apagar les perilloses flames en un tres i no res.

—Gràcies, Red! Radiador Springs té sort de tenir un camió de bombers com tu —el va felicitar en Sergent.

—Què faríem sense ell? —va coincidir la Flo.

En Red es va posar vermell i es va dedicar de nou a les seves flors. Els altres van observar com les regava, orgullós, sota un sol potent.

—Hauríem de mostrar a en Red el nostre agraïment d'alguna manera —va xiuxiuejar en Llamp McQueen al grup de cotxes agraïts que havien presenciat l'acte heroic del camió.

—Què us sembla una medalla? —va suggerir El Rei.

—Potser li farà vergonya —va comentar la Sally, que coneixia en Red millor que ningú—. Però el seu equipament ja és una mica vell —va afegir després de pensar-hi.

—I si li regalem una peça nova? —va proposar en Llamp.

—És una idea excel·lent! —va dir en Doc—. La ciutat pot assumir-ne el cost.

—Jo conec uns proveïdors de serveis d'emergència dels circuits de carreres —va afegir en Llamp.

En acabar el dia, els amics d'en Red es van reunir i el van envoltar amb regals amb forma de peces noves. Hi havia tants paquets que el camió es va quedar bocabadat.

—Mai no l'havia vist tan content —va dir la Sally.

L'endemà, però, la Sally i en Llamp el van trobar sota un arbre, i semblava abatut.

—Què li passa a en Red? —va preguntar en Llamp—.

Potser el nou equipament no li funciona?

La Sally va somriure.

—I ara! Li funciona perfectament.

Van observar com en Red s'allunyava de l'ombra i s'apropava a poc a poc a les seves flors. Els dispositius i les manetes van començar a brunzir mentre es preparava per regar-les.

—A en Red li està costant descobrir quina maneta obre l'aigua... —va explicar la Sally.

Aleshores, la mànega va disparar una substància blanca i espumosa que va cobrir les flors, de manera que només va quedar un pètal a la vista.

—...i quina és la que escup l'escuma de l'extintor —va riure la Sally.

En Red es va quedar contemplant el desastre. Encara havia de practicar molt per dominar el seu sistema nou i millorat!

